

J.nr. 001-00621

Den 25. juni 2009

Miljøministerens svar på spørgsmål nr. 511 (alm. del) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jens Peter Verner (S)

Spørgsmål

Finder ministeren ikke, at princippet om, at forureneren betaler, også bør gælde, når landbruget udleder fosfor og kvælstof i Nissum Fjord, og finder ministeren, at der med udgangspunkt i dette princip bør ydes erstatning til landbruget, fordi Lilleåen skal genslynges?

Svar

Når forureneren er kendt, bliver denne typisk i godkendelses- og tilsynssystemet pålagt at betale for de foranstaltninger, som skal nedbringe eller standse en forurening. Dette er tilfældet for både erhvervsvirksomheder og landbrug. På landbrugsområdet regulerer husdyrgodkendelsesloven indretning og drift af virksomheder med mere end 15 dyreenheder.

Næringsstofbelastningen af vore vandløb og søer og i havet stammer fra en række forskellige kilder, hvor det ikke altid kan opgøres præcist, hvor meget en enkelt grundejer påvirker det pågældende vandområde med. Dermed er det heller ikke muligt at rette et specifikt krav om nedbringelse af forureningen fra den pågældende ejendom til ejeren.

Naturprojekter realiseres gennem aftaler med ejerne af de berørte arealer om, hvilken indskrænkning i rådighedsretten over ejendommen, projektet vil medføre. I visse tilfælde træffes der aftale om statslig erhvervelse af dele af eller hele ejendommen. Kompensation for rådighedsindskrænkning eller overtagelse beregnes og udbetales i forbindelse med en jordfordelings sag, som godkendes af jordbrugskommissionen i henhold til jordfordelingsloven. Kompensationen og aftalen med lodsejeren sker i henhold til naturbeskyttelseslovens §55, STK 3. Der indgås frivillige aftaler med lodsejeren baseret på gældende markedspriser for landbrugsarealer i området. Dette gælder også projektet ved Lilleåen.